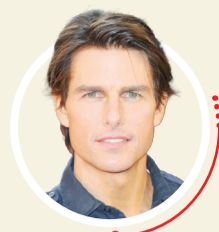

سانسور قبل و بعد از انقلاب ندارد

درباره‌ی **سروش حبیبی** از ترجمه تا زندگی شخصی

فیلم ایناریتو با بازی تام کروز

از اوایل ماه آینده فیلمبرداری فیلم جدید الخاندرو گونزالس ایناریتو، با بازی تام کروز در بریتانیا شروع می‌شود. این پروژه که هنوز عنوانی ندارد، اولین فیلم انگلیسی‌زبانی است که ایناریتو پس از «بازگشته از گور» می‌سازد. او علاوه بر کارگردانی، تهیه‌کنندگی فیلم را هم برعهده دارد و فیلمش را بر مبنای فیلمنامه‌ای می‌سازد که سال ۲۰۲۳ همراه نیکلاس جیاکوبین و الکساندر دینارلیس نویسندگان «مرد پرنده‌ای» نوشته بود. در حالی که هیچ خبری درباره موضوع فیلم منتشر نشده، گفته شده ساندرا هولر، جان گودمن، مایکل استهلبرگ، جسی پلمونز و سوفی وایلد از دیگر بازیگران این فیلم هستند. این اولین فیلمی است که کروز پس از امضای قرارداد همکاری با برادران وارنر دیسکاوری در ژانویه می‌سازد. آخرین پروژه او با این استودیو «لبه فردا» در یک دهه پیش بود. کروز سال ۲۰۲۳ با «ماموریت: غیرممکن - روزشمار مرگ» و «تاپ گان: ماوریک» دیده شد و هشتمین فیلم «ماموریت: غیرممکن» برای پارامونت فیلم بعدی او خواهد بود.

نمایش ۶۹ اثر در موزه ملی

گزیده اشیا مرمت‌شده موزه‌های سراسر کشور از جمله پرده درویشی قاجاری، قاب آینه چوبی کاخ صاحبقرانیه‌نیوران، جام‌نقره‌ای ۲۶۰۰ ساله کلمارک، پنجره شیشه‌ای عیلامی سه‌هزار ساله و سکه‌های نقره‌ای اشکانی در موزه ملی ایران به نمایش گذاشته شد. به گزارش ایسنا، در این نمایشگاه که صبح چهارشنبه، دوم آبان‌ماه در موزه ملی ایران افتتاح شد، ۶۹ قلم شیء فرهنگی و تاریخی حفاظت و مرمت‌شده متعلق به دویخش دولتی و خصوصی به نمایش گذاشته شد. این آثار شامل سفالینه‌ها و گل‌مُهر، ابزار فلزی، سکه‌ها، کتاب و اسناد خطی، تابلوهای نقاشی، شیشه و منسوجات متعلق به دوره‌های مختلف تاریخی از هزاره اول پیش از میلاد تا دوره معاصر است. محمدرضا زاہدی، رئیس اداره اموال اداره کل موزه‌ها در وزارت میراث فرهنگی، در افتتاحیه این نمایشگاه گفت: این اشیاء از ۲۳ استان کشور جمع‌آوری شده و محلی برای آشنایی با همکاری درباره حفاظت و مرمت آثار است.

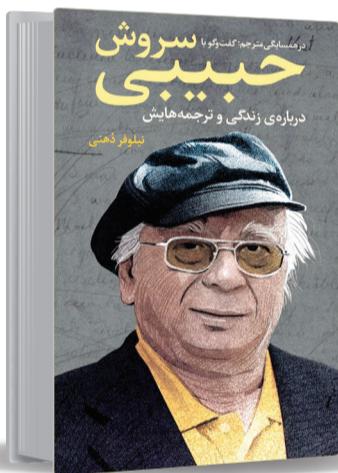

زینب کاظم‌خواه

مترجم و روزنامه نگار

سروش حبیبی یکی از آن مترجمانی است که کتابخوان‌های زیادی به‌خاطر ترجمه‌هایش از آلمانی، فرانسه، انگلیسی و روسی مدیون او هستند. «سیدارت‌ها»، «نارتسیس و گلدموند» و «سفر شرق» از هرمان هسه، «آلبوموف» از ایوان گنچاروف، «ایله» و «شیاطین»، «همزاد» و «شب‌های روشن» از فئودور داستایوفسکی، «موش‌ها و آدم‌ها» از جان اشتاین بک و «رستاخیز» از لنو تولستوی، تعدادی از کارهای بزرگی است که او به فارسی ترجمه کرده است.

او چند زبان بلد است و فرا گرفتن هر کدام از این زبان‌ها برای خود داستانی دارد. اول فرانسه را یاد گرفته بود، آن هم به لطف پدرش که در مدرسه‌ی فرانسوی آلیانس درس خوانده بود. پدرش داستان‌هایی از زبان فرانسه را با صدای بلند برایشان می‌خواند و به زبان کودک‌فهم و البته شفاهی برایشان ترجمه می‌کرد به این ترتیب او و چهار برادر و یک خواهرش تعلیمات ابتدایی را در همان مدرسه‌های

محل‌ه‌شان گذراندند و غیر از جنگ جهانی اول کودکی بی‌حاشیه‌ای داشتند.

در مدرسه‌ی فیروزبهرام در خیابان قوام السلطنه، دبیرستان را تمام کرد و به اعتبار این که مادرش زمانی فرهنگی بود و رئیس مدرسه دوست پدرش بود، شهریه نمی‌داد

معرفی کتاب

در همسایگی مترجم نویسنده: نیلوفر دهنی انتشارات: برج قیمت: ۹۵ هزار تومان

اما خودش می‌گوید که شاگرد درخشانی نبود. بعد از دبیرستان دلش می‌خواست پزشکی بخواند اما اتفاقی افتاد که از این کار منصرف شد. یک‌هفته قبل از کنکور زمین خورد و پایش منجرح شد و وقتی پزشک داشت پایش را پانسمان می‌کرد، دید که از دیدن رنگ خون و بوی دوابی که به پایش می‌زند حالت تهوع می‌گیرد؛ این شد که مدارکش را از دانشکده‌ی پزشکی پس گرفت و چون دیر شده بود نمی‌توانست جای دیگری ثبت‌نام کند. برای همین مجبور شد در آموزشگاه عالی پست و تلگراف ثبت‌نام کند و بعد از سه‌سال مهندس شد و آنجا زبان دومش یعنی انگلیسی را یاد گرفت. بعد از چند سال در کنکور برای اعزام به فرانسه شرکت کرد و به لطف این که از کودکی زبان فرانسه را آموخته بود رتبه اول نصیبش شد و راهی این کشور شد و به‌صورت جدی‌تر در آنجا خواندن زبان فرانسه را پی گرفت.

بعد از آن برای تحصیل به آلمان رفت و زبان سوومی که یاد گرفت آلمانی بود. بعد از تحصیل در دانشکده‌ی فنی دارمشتات به ایران برگشت و در دانشکده‌ی پست و تلگراف رئیس درس شد. او در این زمان کار ترجمه را شروع کرده بود و با مجله‌ی سخن شروع به همکاری کرده بود و با پرویز ناتل خانلری کار می‌کرد.

نامه‌نگاری در فضایی خواب‌گونه

نرگس کیانی

خبرنگار گروه فرهنگ

محمد چرم‌شیر، نمایشنامه‌نویس، دراماتورژ و مدرس تئاتر به گواه حجم آثارش، نمایشنامه‌نویسی تمام‌وقت است. نمایشنامه‌نویسی که به‌قول خودش در گفت‌وگویی که در پایان کتاب «رقص مادیان‌ها» چاپ شده است، «گاهی اوقات ساعت ۱۲ نمایشنامه‌ای را تمام و ساعت پنج همان روز نمایشنامه دیگری را شروع می‌کند.» کم نیستند کسانی که بر این «تمام‌وقت نمایشنامه‌نویس بودن» خرده می‌گیرند و آن را به «زیادنویسی» تعبیر می‌کنند. هر چند بسیاری دیگر معتقدند ساده‌ترین کار، همین ایستادن در صف خرده‌گیران کم‌نویس و به سنگ ملامت نواختن دیگری است و آسیب زیادنویسی را بدنویسی دانستند. به عقیده آن‌ها، پُرنوشتن را معیار قضاوت درباره آثار نویسندگی گرفتند و بر این پایه، بر ضعیف بودن یک اثر حکم صادر کردن همان قدر بی‌اساس است که برعکس

معرفی کتاب

خواب‌نامه نویسنده: محمد چرم‌شیر انتشارات: نی قیمت: ۱۳۰ هزار تومان

آن، یعنی تمام‌وقت بودن نویسنده‌ای را نشانه بی‌نقص بودن هر چه می‌نویسد دانستن. با همه این تفاسیر، تازه‌ترین نمایشنامه‌ای که به قلم محمد چرم‌شیر منتشر شده، «خواب‌نامه» است که اگر چه کار نگارش‌اش اردیبهشت‌ماه ۱۴۰۰ به پایان رسیده اما در سال ۱۴۰۳ برای نخستین‌بار توسط نشر نی به بازار کتاب آمده است. محمد چرم‌شیر که تاکنون بیش از ۱۰۰ عنوان اثر از او منتشر شده و نمایشنامه «خداحافظ» که نخستین‌بار در سال ۱۳۶۷ توسط حسین جعفری

در تالار قشقایی مجموعه تئاتر شهر روی صحنه رفت اولین اثرش بود، «خواب‌نامه» را با نامه اسماعیل خان جواهرچی آغاز می‌کند که از طرف او به برادران لومیر یا آن‌طور که چرم‌شیر می‌نویسد «جنابان اخوین لومیر دامت‌شوکتها» - نایب‌هایی که سینما به آن‌ها مدیون است - فرستاده می‌شود. «خواب‌نامه» به عقیده منتقدان، جزو آثار تجربی، کم‌بیش نامتعارف و ناپهنگام محمد چرم‌شیر است. به بیان دیگر فرم کم‌بیش نامتعارف اثر موجب ایجاد این تصور می‌شود که او در «خواب‌نامه» مانند دیگر آثارش می‌کوشد نمایشنامه‌نویسی ایرانی را با فرمی مواجه کند که تا پیش از این تجربه نشده یا کمتر تجربه شده است. «خواب‌نامه» اگر چه در قالب نمایشنامه نوشته شده اما به‌گونه‌ای است که می‌توان گفت از فرم نمایشنامه‌نویسی مالوف تخطی می‌کند. تا آن‌جا که حتی در برخی مواقع به فرم داستانی نزدیک می‌شود. چرم‌شیر در این اثر زبانی را بازتولید می‌کند که سال‌های سال است از رونق افتاده و دیگر کمتر کسی قواعدش را به یاد می‌آورد. در واقع از زبان ۱۰۰ سال پیش تهران را به‌شکلی بازسازی می‌کند که می‌توان آن را مشابه کاری دانست که هوشنگ گلشیری در «معصوم»‌های خود انجام می‌دهد؛ نزدیک‌شدن به زبانی که از آن فاصله گرفته‌ایم و این فاصله‌مندی موجب دشواری در فهم شده است. اتفاقی که از جمله نمونه‌های آن می‌توان به این چند خط اشاره کرد: «اسماعیل، خدمت آخوین مُعظّم بفرمایید در این ده سنه سکوت، ابراهیم‌خان جواهرچی یک دم از